

362. Térj magadhoz, drága Sion

Luttenberger (Tihanyi) Ágost
(1846–1899)

Térj ma - gad - hoz, drá - ga Si - on,

Van még né - ked Is - te - ned,

Ki A - tyád-ként fel - ka - rol - jon

Szí - vét osz - sza meg ve - led!

Azt bün - te - ti, kit sze - ret,

Más - képp Ő nem is te - het.

Si - on, ezt hát jól gon - dold meg,

S szabj ha - tárt bús gyöt - rel - med - nek!

2. Hullámok, ha rémítenek Mérhetetlen víz felett, S a habok közt szíved remeg, Hogy sírod is ott leled, Ha aludni látod Őt, Ki reményed és erőd: Sion, soha ne feledd el, Ő megvívhat tengerekkel!

3. Bár hegyek megrendülnének, Miket égi kéz emelt, S indulása a nagy égnek Végromlásra adna jelt, Ezt látva is el ne hidd, Hogy ez a perc elveszít! Sion, addig meg nem dőlhetsz, Míg oltalmad Istentől lesz!

4. Bár könnyűid omlanának Gyöngyökül a tengerbe, És elhalván hangja szádnak, Csak pihegnél, mint gerle, Bár vér volna bíborod, S kő megszánná nyomorod, Sion, ne félj a gonosztól, Baj nem ér, ha benne bízol!

5. Ó, ne csüggedj, ím, az estnek Már leszállnak árnyai, Kihez ajkid oly hön esznek, Halld, Atyádnak hangja hí! Ő gyalázat, kín helyett Néked jobbján ad helyet: Sion, a menny lesz te részed, Föld gyötrelmét hát ne nézzed!

Joachim Pauli (1636–1708) – Jeszenszky Károly (1815–1898)